

ES VEIA VENIR

Unes declaracions recents del Secretari d'Estat per a l'Esport, aclareixen qualsevol dubte que pogués haver en relació a tot el que el futur immediat pugui oferir a l'esport estatal.

És cert que no ha estat cap sorpresa per a nosaltres, ja ho havíem avançat en algunes de les nostres editorials anteriors; el que sí s'ha de convenir és que aquestes declaracions són, d'entrada, inoportunes. Però, en fi, també els detalls extemporanis "adornen" les conductes de molts dels nostres polítics, la qual cosa fa que ja estiguem immunitzats.

Es tracta, en pocs mots, de retallar substancialment els pressupostos destinats a l'esport a través de l'erari públic, una vegada que hagi caigut el teló dels Jocs Olímpics, i deixar a les federacions la tasca àrdua i nova de finançar-se a través de mitjans propis.

S'abandona el model italià, –però, ¿és que s'ha seguit alguna vegada?–, segons paraules atribuïdes al Secretari d'Estat, i s'adopta el model anglosaxó... serà per la similitud de la nostra societat amb la dels països d'aquella cultura.

Importa poc que un paternalisme interessat hagi coartat, durant anys, qualsevol iniciativa d'autogestió dels òrgans federatius.

Importa encara menys el record històric del llarg període quan els recursos de l'esport restaven subjectes a la incertesa de la capriciosa vel.leïtat de les travesses.

Ja no interessa per a res el poc que s'ha fet, i es continua fent, per concedir a l'esport el rang que mereix dins d'una societat moderna.

Repetim, no és cap sorpresa. D'una o altra forma, això es veia venir.

J.G.

SE VEÍA VENIR

Unas recientes declaraciones del Secretario de Estado para el Deporte, despejan las dudas que pudieran haber en relación a lo que el futuro inmediato pueda deparar al deporte estatal.

Cierto es que para nosotros no ha sido ninguna sorpresa, ya lo habíamos adelantado en algunas de nuestras anteriores editoriales; lo que sí se ha de convenir es que tales declaraciones son, de entrada, inoportunas. Pero, en fin, también lo extemporáneo "adorna" las conductas de muchos de nuestros políticos, por lo que ya estamos inmunizados.

Se trata, en pocas palabras, de recordar substancialmente los presupuestos destinados al deporte a través del erario público, una vez que haya caído el telón de los Juegos Olímpicos, dejando a las federaciones la ardua y novedosa tarea de financiarse a través de medios propios.

Se abandona el modelo italiano, —pero ¿se ha seguido alguna vez?—, según palabras atribuidas al Secretario de Estado; y se adapta el modelo anglosajón... Será por la similitud de nuestra sociedad con la de los países de aquella cultura.

Importa poco el que un paternalismo interesado haya coartado, durante años, cualquier iniciativa de autogestión de los órganos federativos.

Importa menos aún, el recuerdo histórico del largo periodo en que los recursos del deporte estuvieron sujetos al albur de la caprichosa veleidad de las quinielas.

Para nada interesa lo poco que se ha hecho, y se sigue haciendo por conceder al deporte el rango que merece dentro de una sociedad moderna.

Repetimos, no es ninguna sorpresa. De una u otra forma esto se veía venir.

J.G.

